

„Bocsáss meg a másik embernek, ha vétett, imádkozz, s neked is megbocsátják vétkeid.”
(Sir 28,2)

Ez az életige az egyik ószövetségi könyvből való. Krisztus előtt 170-180 körül írta egy írástudó bölcs, Ben Szira, aki Jeruzsálemben folytatott tanítói tevékenységet. Olyan témát tanít, mely kedves az egész bibliai bölcséleti hagyomány szemében. Eszerint Isten irgalmas a bűnösökhöz, és nekünk is példája szerint kell cselekednünk. Az Úr megbocsátja minden vétkünket, mert „irgalmas és könyörületes, szelíd a haragban és gazdag az irgalom-ban” (vö. Zsolt 103,3.8). Becsukja szemét, hogy ne lássa többé bűneinket (vö. Bölcs 11,23), elfelejti és háta mögé veti minden vétkünket (vö. Iz 38,17). Ő ugyanis, mivel ismeri kicsiségünket és nyomorúságunkat – írja másutt Ben Szira –, „megsokszorozza a bűnbocsánatot”. Isten, mint minden apa és anya, mivel szereti gyermekeit, megbocsát nekik, megajándékozza őket bizalmával, elrejté hibáikat, és fáradhatatlanul bátorítja őket.

Isten, mivel apa és anya, nem elégszik meg azzal, hogy szereti gyermekeit és megbocsát nekik. Az a vágya, hogy ők is testvérként tekintsenek egymásra, egyet-értsenek, szeressék egymást. Az egyetemes testvériség tehát Istennek az emberiségről alkotott nagy terve. Olyan testvériség ez, amely erősebb az óhatatlanul be-következő megosztottságnál, feszültségeknél, haragnál, amelyek a meg nem értés és az elkövetett hibák következtében oly könnyen kialakulnak.

Gyakran családok hullnak szét, mert nem tudunk meg-bocsátani egymásnak. Ősi gyűlölet táplálja a rokonok, a társadalmi csoportosulások, a népek közötti megosztottságot. Még olyanok is akadnak, akik azt tanítják, hogy ne felejtjük el az elszenvedett sérelmeket, hogy tápláljuk magunkban a bosszút... Így az alattomos harag meg-mérgezi a lelket és kikezdi a szívet.

Vannak, akik azt gondolják, hogy a megbocsátás a gyengeség jele. Nem így van. A megbocsátás igen nagy bátorság megnyilvánulása, igazi szeretet, a leghitelesebb szeretet, mert érdek nélküli. „Ha csupán azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi lesz a jutalmatok?” – mondja Jézus. – Ezt mindenki meg tudja tenni. „Szeressétek ellenségeiteket!” (vö. Iz 38,17)

Nekünk is meg kell tanulnunk Jézustól az apai és anyai szeretetet, az irgalmas szeretetet mindazok iránt, akikkel napunk során találkozunk, különösen azok iránt, akik valamiképp

hibáznak. Akik pedig meghívást kaptak egy közösségi lelkiségre, azaz a keresztény lelkiségre, azoktól az Újszövetség még többet kér: „Bocsássatok meg egy-másnak!” (Kol 3,13) A kölcsönös szeretet szinte szövet-séget kér tőlünk: legyünk mindig készek megbocsátani egymásnak! Csak így járulhatunk hozzá az egyetemes testvériség létrejöttéhez.

„Bocsáss meg a másik embernek, ha vétett, imádkozz, s neked is megbocsátják vétkeid.”

E szavak nemcsak arra hívnak, hogy legyünk könyö-rületesek, hanem eszünkbe juttatják azt is, hogy a megbocsátás szükséges feltétele annak, hogy nekünk is megbocsássanak. Jézus maga figyelmeztet minket: „Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek majd nektek is.” (Mt 7,2) „Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.” (Mt 5,7) Ha ugyanis a szív megkeményedett a gyűlölettől, nem lesz képes felismerni és befogadni Isten irgalmas szeretetét.

Hogyan váltsuk hát tettekre ezt az ígét? Természetesen bocsássunk meg azonnal, ha lenne még valaki, akivel nem békültünk ki! Ez azonban még nem elég. Át kell kutatnunk szívünk legrejtettebb zugait, hogy kiűzzük belőle az egyszerű közömbösséget, a jóakarat hiányát, bármiféle fölényes magatartást, a felületességet bárki irányában, akivel csak találkozunk.

Ezen kívül szükség van még egy megelőző műveletre is. Tekintsünk minden reggel új szemmel arra, akivel találkozunk a családban, az iskolában, a munkahelyünkön, az üzletben! Legyünk készen arra, hogy ne azt nézzük, ami nem tetszik a viselkedésükben, hogy ne ítélkezzünk, hogy bizalomban részesítsünk másokat; hogy mindig reméljünk, mindig higgyünk! Ezzel a teljes amnesztiával, ezzel az egyetemes megbocsátással a szívünkben közeledjünk minden-kihez! Egyáltalán ne emlékezzünk mások hibáira, mindent takarjunk be szeretetünkkel! Napunk során pedig bocsánatkéréssel vagy a barátság egy-egy jelével próbáljunk meg jóvátenni egy udvariatlanságot, egy türelmetlen megnyilvánulást! A másik ember ösz-tönös elutasítása helyett hagyjuk élni magunkban a teljes befogadást, a határtalan irgalmat, a teljes megbocsátást, a részvétet, a másik szükségleteire való odafigyelést!

Ha azután az Atyához fohászkodunk – mindenekeelőtt, amikor bocsánatot kérünk a hibáinkért –, látni fogjuk, hogy kérésünk teljesül, és teljes bizalommal mondhatjuk majd: „Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!” (Mt 6,12)

Chiara Lubich

/forrás: www.fokolare.hu/